

وی با تأکید بر ضرورت حفظ صنایع دستی قوم بختیاری می‌افزاید: «اگر مسئولان حمایت کنند می‌توان این بانوان را در قالب کارگاه‌های کوچک گرد هم آورد تا ضمن احیای دوباره این هنر در منطقه، زمینه آموزش به علاقه‌مندان و کسب درآمد نیز فراهم شود».

کوروش هاشمی، مدیر میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری شهر لالی نیز ما را در این بحث همراهی می‌کند و البته امیدوارانه‌تر می‌گوید: خوشبختانه برگزاری همایش‌ها و برنامه‌های فرهنگی اخیر در بین طوایف سبب شده گرایش مردان و جوانان ایل به پوشیدن لباس فاخر بختیاری بیشتر شود و به همین دلیل هم بافت چوقا و درخواست کارگاه‌های خانگی برای تولید این بالاپوش اصیل توسط بانوان جوان بیشتر دیده می‌شود که جای خوشحالی است. وی به برخی نوآوری‌ها در ارائه این پوشش کهن هم اشاره می‌کند و می‌گوید: «لباس تیم فوتبال نفت مسجد سلیمان با طرح زیبایی چوقا به لباس نوجوانان و علاقه‌مندان به فوتبال در بین بختیاری‌ها تبدیل شده است».

مدیر میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری شهر لالی تأکید می‌کند: «اقدام‌هایی از این دست می‌تواند زمینه را برای اقبال دوباره به پوشش‌های سنتی و کهن فراهم کند».

راهی مرکز شهر می‌شوم و چشمم در جست‌وجوی مردان و جوانان رهگذری است که برخی هایشان دبیت پوشیده‌اند، تعدادی لباس کامل دارند و اندکی هم جلیقه‌های جدیدی پوشیده‌اند که کاملاً به‌روز هستند ولی طرح چوقا روی آن‌ها حک شده است. چوقا یا همان بالاپوش مردان غیرتمند بختیاری، حالا همچون معبد تاریخی چغازنبیل در حال ریزش است، مراقب نباشیم، نام و آوازه این پوشش کهن را باید در موزه‌ها بجویم.

لباس مردان بختیاری دوباره می‌تواند بر تن همه مردان بختیاری بنشیند به شرط آنکه شیرزنان و دختران جوان ایل دوباره دارهای بافندگی را بر پا کنند و چوقا ببافند و مردان و جوانان غیرتمند بختیاری هم با افتخار دوباره چوقا بپوشند و هویتشان را به رخ عالم بکشانند.

چوقا را به صورت نواری به عرض ۵۰ سانتیمتر می‌بافند. این نوار از دو بخش مساوی و متفاوت تشکیل می‌شود. بافت آن ساده است و در طول آن نوارهایی به عرض یک سانتیمتر با بافت یک ردیف نازک نخ مشکی جدا می‌شوند

مردان بختیاری، چوقا را جزئی از هویت ایل می‌دانند
چوقا لباس مردانه است؛ اما این سال‌ها چوقاهایی برای کودکان هم تولید شده است
جشن‌های عروسی موعده مناسبی است که بختیاری‌ها حتماً چوقا بپوشند

گلیم‌بافی است با این تفاوت که خیلی ریزبافت‌تر است و تار و پود نازک دارد. او توضیح می‌دهد: چوقا را به صورت نواری به عرض ۵۰ سانتیمتر می‌بافند. این نوار از دو بخش مساوی و متفاوت تشکیل می‌شود. بافت آن ساده است و در طول آن نوارهایی به عرض یک سانتیمتر با بافت یک ردیف نازک نخ مشکی جدا می‌شوند. در یک قسمت همین بافت ساده که راه‌راه است، ادامه می‌یابد و در بخش دیگر نقش پله‌ای که رنگ آن مشکی است بافته می‌شود. پس از بافت چوقا، آن قسمت را که بافت ساده دارد، برای پایین تنه و قسمتی را که دارای نقش پله‌ای مشکی است برای بالاتنه به کار برده و آن را می‌دوزند. پود چوقا از خامه پشمی است که توسط زنان ایل به وسیله پره ریسیده می‌شود و تار آن از نخ پنبه‌ای بسیار ظریف است که از بازار خریداری می‌شود. چوقا در همه فصول سال استفاده می‌شود.

او هم از بی‌توجهی به پوشش اصیل بختیاری گلایه‌مند است. می‌گوید: «سال‌های دور من و تعداد زیادی از زنان ایل به صورت شبانه‌روزی در حال بافت چوقای مردان طایفه و فامیل بودیم و دختران جوان زیادی دوست داشتند این هنر اصیل و این صنعت دستی و بومی را فرا بگیرند اما حالا به جرئت می‌گویم در کل شهر لالی به تعداد انگشتان دست هم نیستند کسانی که انتقال‌دهنده این هنر، شغل و صنعت باشند».

علت را که جویا می‌شویم از نپوشیدن چوقا توسط مردان ایل می‌گوید و گلایه می‌کند: «در کل تیره و طایفه خودمان که از بزرگان ایل هم هستند کمتر از ۱۰ نفر سراغ دارم که چوقا و دبیت می‌پوشند و این یک فاجعه است».

وی معتقد است بانوان زیادی هستند که همچنان در بافت چوقا مهارت دارند و می‌توانند این هنر باستانی را به فرزندانشان هم منتقل کنند.

بی‌بی حوری جان می‌گوید: «در سال‌های نه چندان دور بانوان زیادی همین جا مشغول بافت چوقا و دیگر صنایع دستی خاص قوم بختیاری بوده‌اند که متأسفانه به دلیل نبود حمایت و بازار عرضه و فروش این کار را کنار گذاشته‌اند».